

РЕШЕНИЕ

№ 22967

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Мargarита Немска**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **6839** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В. Н., управител и законен представител на „ВЕДИ КОМЕРС“ ООД, представляван от адв. И. Й., срещу Решение № 2365/20.05.2024 г., постановено по НАХД № 3792/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 3 състав, с което е потвърден Електронен фиш, серия К, № 7363593, издаден от СДВР.

В жалбата се поддържа становище за необоснованост на първоинстанционното решение. Твърди се, че не е установен по безспорен начин номера на автомобила, което пораждало съмнение в авторството и доказаността на твърдяното нарушение. Иска се отмяна на решението и присъждане на разноски.

Ответникът – СДВР, в депозираните писмени бележки поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият

си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната инстанция приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С Електронен фиш, серия К, № 7363593, издаден от СДВР, на В. Г. Н., в качеството му на управител и законен представител на „ВЕДИ КОМЕРС“ ООД е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., за това, че на 17.04.2023 г. в 17.09 ч. в [населено място], по Околоръстен път, до Т. Л., с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта от 80 км./ч., в извън населено място, въведено с пътен знак В-26, е установено и заснето с АТСС ARH CAM S1, № 11743ее нарушение на скоростта, извършено с лек автомобил „А. А6 Олроуд К.“ с рег. [рег.номер на МПС], движещо се със скорост от 118 км./ч., нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП. Превਿшението е от 38 км./ч. ЕФ е издаден въз основа на снимка № 11743ее/03106, справка в Ц. за собствеността на заснетото МПС.

За да потвърди електронният фиш съдът е приел, че при издаването му не са допуснати нарушения на изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. В него са посочени изискуемите от закона реквизити, а по същество нарушението е доказано по безспорен начин.

Така постановеното решение е правилно.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че на участъка от пътя, по който е управлявал МПС касатора е бил с ограничение от 80 км.ч., за извън населено място, което е и изрично обозначено с пътен знак В-26.

Нарушаването на правилата за избор на скоростта се санкционира по силата на чл. 182, ал. 2, т. 4 ЗДвП с глоба, чийто размер е абсолютно установен.

Съгласно чл. 220 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН 220 касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

В настоящото производство и с оглед заявените пороци на първоинстанционното решение, касационният съд следва да прецени дали материалния закон е приложен правилно. Този извод следва от разпоредбата на чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, според която касационната проверка обхваща само посочените в жалбата или протеста пороци на решението (ал. 1), а за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно. С оглед липсата на изрично заявени пороци на решението, които да бъдат относими към обхвата на касационната проверка, то съдът дължи произнасяне единствено по приложението на материалния закон.

С оглед установените от СРС факти по делото и при наличие на материалноправните предпоставки за това, законосъобразно е упражнена компетентността на наказващия

орган да наложи предвидената в закона санкция. Установено е нарушение на правилата за движение и по - конкретно правилата за избор на скорост на движение, поради което законосъобразно е наложена следващата се санкция. Спазена е разпоредбата на чл. 188, ал. 2 ЗДвП, която позволява наказанието да бъде наложено на представляващия собственика на МПС, с което е извършено нарушение. Липсват доказателства представляващия собственика да е посочил друго лице, което да е управлявало МПС на процесните дата и място.

За пълнота следва да се посочи, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора „необоснованост“ на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение е посочена измежду касационните основания по чл. 209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63в ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл. 348 НПК и по реда на АПК.

В обобщение съдът намира, че нарушението и неговият автор са установени по безспорен начин и правилно и законосъобразно е наложена глобата. По отношение направените в касационната жалба възражения досежно авторството на деянието, които оплаквания са противопоставени и в първоинстанционното производство, изводите на СРС в тази насока в пълна степен се споделят от касационната инстанция и на основание чл. 221, ал. 2 АПК е безпредметно да бъдат повтаряни.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника, комуто се дължат разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН В. Г. Н. следва да бъде осъден да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., определена на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2365/20.05.2024 г., постановено по НАХД № 3792/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 3 състав.

ОСЪЖДА В. Г. Н. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80.00 лв. за разноски за юрисконсултско възнаграждение пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.